

Fællesskabet er under pres.

Min påstand er;- hvis et fællesskab, som vi kender det i Vallensbæk Kano & Kajak Club ikke bakkes op og vedligeholdes vil det forsvinde.

Hvis du er et af de medlemmer, der kommer engang imellem og ror en tur, kører hjem efter oplevelsen og er tilfreds med det, vil det være spild af din tid at læse videre. Men er du en af dem, der forventer et klubliv og et fællesskab er der måske lidt inspiration at hente til videre tankevirksomhed.

Jeg går nu på mit fjortende år i Vallensbæk Kano & Kajak Club og kan ikke undgå at bemærke, at der gennem årene er sket mange forandringer. Om det er godt eller dårligt er en subjektiv sag, som vi alle kan have hver vores mening om. Men på et punkt har jeg en klar opfattelse af at der sker en, for mig at se, kedelig udvikling og det er at konstaterer, at fællesskabet kommer under stadig pres og hvis vi ikke er opmærksomme overfor den udvikling, tror jeg, klubben vil have et helt andet udseende, i fremtiden, end det vi kender idag.

Hvis et fællesskab ikke har den fornødne opbakning og hele tiden tilføres fornyet energi, tror jeg, det vil forsvinde.

Men hvad er fællesskabet da for en størrelse og har vi brug for det ?,- hvor lidt og hvor meget? Det må vi hver især finde svaret på.

Jeg er gammel nok til at huske tiden før telefonen blev hver families eje, dengang gik man ind til hinanden, naboen, vennerne eller familie, fik en kop kaffe og en "sludder". Så kom telefonen, så var man da "fri" for det renderi.

Men vi blev en lille smule isoleret.

Derefter kom fjernsynet, så kunne vi sidde hjemme i stuen og blive underholdt og få nyhederne serveret til kaffen helt for os selv.

Så blev vi igen en lille smule mere isoleret.

Derefter kom bilen, nu var vi så også fri for at sidde i bussen eller S-toget og snakke med sidemanden - og det der med cyklen, hvor vi ofte cyklede to og to og snakkede, var vi også fri for, ikke mindst i regn og blæst.

Så blev vi igen en lille smule mere isoleret.

Så kom videoen, nu kunne vi pludselig udfylde den tid TV ikke sendte, med det vi ikke nåede at se på TV, men havde båndet.

Så blev vi igen en lille smule isoleret.

TV udviklede sig, grammofonen, CDer, videofilm, DVD ect.

Og så blev vi .....så er det nok.

Til sidst kom computeren og Internettet, det var jo heller ikke så tosset, det kunne bruges til noget, selv om vi var meget skeptiske i starten. Vi må heller ikke glemme mobilen, den har vist også flyttet lidt rundt på adfærdsmønstre, til en del menneskers større eller mindre irritation.

Og så ble..... ikke igen.

Det var jo fantastisk med det internet; E-mail, Chatroom og hjemmesider. Dating room er jo en fantastisk nyskabelse - find dig en ny kæreste hjemme fra PCeren. Man behøver jo stort set ikke at gå hjemmefra.

Det sidste nye skud på udviklingsstigen er "virtuelle bollerum" hvor man selv kan bestemme om man vil være mand eller kvinde,- afprøve sine "slet skjulte fantasier". Kilde DR, P1 (altså der hvor der ikke er noget billed).

Så nu behøver vi ikke engang at bevæge os udenfor en dør for at finde en partner på det område.

Nu venter vi så på det ultimative,- "virtuelle børn" -, så kan vi vel ikke komme højere i udviklingen, fra stenaldermennesket til det, homo sapiens, vi kender idag.

Og så bliver vi.... så de det nok,- tak.

Det er godt nok alt sammen, men hvordan trives fællesskabet i alt det, for sådan en flok nostalgikere og romantikere, som os, der er nået helt her ned i artiklen?

Os der har en uforbederlig hang til noget så gammeldags som klubliv, sport og et deraf følgende fællesskab.

Vallensbæk Kano & Kajak Club klarer sig rigtigt godt i sammenligning med andre tilsvarende klubber. Det er ihvertfald det vi hører,- vi har jo både et hurtigt måltid om onsdagen i det ene halvdel af året, og cirkeltræning i den anden halvdel.

Så helt galt er det da ikke.

Har du forøvrigt bemærket hvad der sker, en onsdag der ikke er kokke til at sørge for måltidet efter handicap ?

Så sidder der måske en og anden og tænker det har han sgu ret i. Hvorfor gør **De** ikke noget ved det,- men den kan også vendes til “ **hvad gør du ?** ”. For at opbygge og vedligeholde det fællesskab der, trods alt, er endnu?

Tingene ændre sig, nogle blive ældre og føler sig ikke rigtigt i stand til det de kunne tidligere. Andre bliver syge og for svage, sådan er det. Men der skulle jo gerne komme nye til - “det gør der også” vil den opmærksomme sige, og jeg kan da også godt få øje på nogle stykker, det går jeg også, og glæder mig over, nye lovende (ofre) konkurrenter; fedt. Dertil kan vi bryste os af nogle (nye) ildsjæle der gør at fantastisk arbejde, ikke mindst for børn og unge, det er selvsagt ikke Dem denne artikel peger på. Det er det der lyser op i en mørk tid.

Fællesskab opstår heller ikke af sig selv. Der skal fyldes noget på.

Jeg kan godt komme i tanke om et par stykker; det ene er ord og det andet er oplevelser,- fælles oplevelser, “ka du huske dengang”, stævner rundt i landet, Tour de Gudenå, sommerlejr o.s.v.

Så er der det med ordene, fis og gas, drillerierne imellem hinanden, noget at tale om, den fælles interesse og alt det andet. Det er lidt vanskeligere at få fat på, men hver for sig ved vi vist godt, i større eller mindre grad, hvad det handler om. Nogle kan i den sammenhæng bidrage mere end andre. Sådan er det - og ikke så tosset endda, her kan vi så glæde os over vores forskelligheder. Men er det ikke påfaldende så lidt sport - kajaksport forstås - der bliver talt om, i klubben?

Tillad mig et lille sidespring, her på falderebet.

I relation til vores byggeridrøm kan hele denne problematik, omkring “det-stadig-reducerede-fællesskab”, måske løse et stort problem for os. Hvis vi venter nogle år med at bygge, kan vi måske nøjes med et bådehus og et omklædningsrum - så har vi slet ikke brug for noget klubhus? Det vil gavne økonomien i betragtelig grad !.

og ha så en rigtig god rosæson med mange kilometer i kajakken, og et varmt klubfællesskab i 2005 og fremover Erik Mortensen

---

Og det skulle komme fra ham; - ham med hans Speedcoach og sit pulsur, - det er der sgu da ikke meget fællesskab i.

Jaaa - Jhhoo det er jo rigtigt nok, kom det spagfærdigt, - men fællesskab er jo så meget andet; er det ik.